

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΞΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15.—Έν δι ταις ἑπερχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τώρα πλέον οι ἀπλητισμένοι κουμουνδουρικοί ἤρχισαν νὰ φθονῶσι καθαρῶς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς πλειοψηφίας εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ βρέχουν ἐπίθετα διὰ τὸν πρωθυπουργόν: Ἄλῃς Τεπελενλῆς, Ἀττίλας, (τοῦ Βέρδη) Μέγας Βεζύρης, Ἀραβὺ μπέης, κλπ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι εὐχάριστα, εἶναι ἐνθαῦροντικά, εἶναι παρήγορα, κύριοι κουμουνδουρικοί. Θέλετε ὅλοι ἐσεῖς, οἵτινες κάματε τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν Κέρκυραν, θέλετε ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἐμπορευόμενοι τὸν Ἕλληνα, πρωθυπουργὸν αἰμοχαρέστερον τοῦ Τεπελενλῆ, αἰμοδιψώτερον τοῦ Ἀττίλα, παντοδυναμώτερον τοῦ Μεγάλου Βεζύρου καὶ πεισματωδέστερον τοῦ Ἀραβὺ μπέη. Καὶ ἂν δὲν εἶναι τοιοῦτος ὁ νῦν πρωθυπουργός, ἡμεῖς θὰ τὸν κάμωμεν, κύριοι κουμουνδουρικοί, πρὸς χάριν σας.

Τί ἀσραπτόβροντα διήλθον προχθὲς ἐν τῇ Βουλῇ ἐκ τῶν τρυφερῶν παρειῶν τοῦ Δεληγιάννη, ὅταν εἶδεν ὅτι τοῦ ἔφρουε καὶ ὁ Ζέγγελης, ἔτοιμος παρὰ δύο λεπτῶν νὰ τοῦ προσφέρῃ ἐπὶ δισκου ἀργυρὰν τὴν πρωθυπουργίαν. Διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ἅμα παραιτηθῆ ὁ Τρικούπης, ἔρχεται εἰς τὰ πράγματα ὁ Δεληγιάννης. Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνδρὰ κτλ. ἐπρωθυπουργῆσε γυνή!

Ὁ ζωηρὸς νέος κ. Παναγιώτης Ψαρῶς ἐξέδωσε ἐν ἰδίῳ παραρτήματι τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ μιᾶς δημοσιεύσεως τοῦ Ἐρνέστου Σιούμαν ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἡ κρίσις μας περὶ τῶν σκέψεων αὐτῶν τοῦ κ. Ψαρᾶ εἶναι αὕτη: Λυπούμεθα ὅτι δὲν τὰς ἔχομεν δημοσιεύσει ἡμεῖς. Διότι ἀκριβῶς αὕτη ἦτο ἡ γνώμη μας περὶ τῶν ἐξ ὑστέρων κλαυθυμηρισμῶν τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ τύπου, καὶ ἰδίᾳ τῆς Νέας Ἐφημερίδος ἣτις διαρκῶς ἐσαλιάριζε περὶ ἀτόμου τὸ ὅποιον κατὰ βῆθος περιεφρόνει καὶ τῆς Παλιγγερεσίας ἣτις καὶ εἰς τὸν Σιούμαν ἠνοιξε τὰς στήλας τῆς δι' ἄτιμα καταχωρήμα-

τα, προσβάλλοντα τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν μεθ' ὅλην τὴν ἰδικὴν τῆς φήμην ὡς καλῆς νοικοκυρᾶς! Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ κ. Ψαρᾶς ἐξέθεσε τὰς σκέψεις ταύτας μετὰ πολλῆς δυνάμεως λόγου, σεμνότητος ὕφους καὶ πολλῶν θετικῶν λεπτομερειῶν, αἵτινες μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ παραρτήματος αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπουσιν ἕτερον συμπέρασμα εἰς τὸν ἀναγνώστην παρὰ τὸ συμπέρασμα τοῦ γράψαντος. Χαίρομεν πολὺ διὰ τοῦτο, καὶ διότι ἐλέγχθη ἡ ἀλήθεια μετὰ δικαιοσύνης, περὶ ἐνὸς θέματος κοινωνικοῦ, καὶ διότι ὁ κ. Ψαρᾶς τὴν εἶπε τόσο πλῆρη καὶ τελείαν.

Μετὰ τὸ παραρτήμα τοῦ κ. Ψαρᾶ, τὸ ὅποιον λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν, παύουν πιστεύομεν καὶ αἱ ὄχληραὶ ἐρωτήσεις ἅς μᾶς ἀπηύθυναν ἐκάστοτε:

— Πῶς δὲν ἐγράψατε καὶ σεῖς γιὰ τὸν ἄτιμον αὐτόν; Δὲν ἐγράψαμεν, διότι ἡμεῖς οὔτε λέξιν κολακευτικὴν τῷ ἐχαρίσαμεν, ἐπανειλημμένως δὲ τὸν ἐχαρκτηρίσαμεν τί εἶναι, ἐσχάτως δὲ τοῦ ἐκόψαμεν καὶ αὐτὴν τὴν καλημῶρα ἦν εὐτελῶς μᾶς ἠνάγκαζε νὰ τοῦ ἀποτεινωμεν. Τώρα δὲ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του ἐνομίσαμεν καὶ δονγκισωτικὸν καὶ ἀνανδρὸν νὰ ἐκτοξεύωμεν ἐναντίον του ὅλον τὸ λεξικὸν τῆς ῥωμαϊκῆς ὑβρεολογίας.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Αἰῆδας. Δύο φουστανελλαδες ἐπαρχιωταὶ ζητοῦν ν' ἀγοράσουν εἰσιτήρια.

— Δὲν ἔχει θέσεις: ἂν θέλετε ἀπλὴν εἴσοδον. Πέρνου εἴσοδον καὶ εἰσέρχονται κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς πρώτης πράξεως, ὅτε οἱ μισοὶ τῶν θεατῶν εἶναι ἔξω. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κενῶν θέσεων, ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον: — Κύτταξε τοὺς μασκαράδες ποῦ μᾶς γέλασαν! τόσαι θέσεις καὶ νὰ μᾶς λένε πῶς δὲν ἔχει κἂν καμμία. Καὶ σπύδουν νὰ καταλάβουν δύο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἀπέναντι σχεδὸν τῆς σκηνῆς Ὅτε ἔρχονται αἱ κύριοι τῶν θέσεων, δύο δανδῆδες λεπτοκαμωμένοι.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

La campana dell' Eremitaggio.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τοῦ Φεβρουαρίου ἀφικομένου εἰς τὴν 98ην αὐτοῦ ἡμέραν, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Τρίτην, ἀποφράδα κατὰ τὸ περὶ δυτικῆς φιλοσοφίας σύγγραμμα τοῦ πρεσβυτέρου κ. Ι. Μαρτίνου καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν πεντάτευχον τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, καταγγέλλοντος τὸν Κουμουνοῦρον ἐν τῇ βουλῇ τοῦ κ. Παλαμῆδου, καὶ παρ' ὀλίγον ἐπιτυγχάνοντος ἐκ νέου ἐν Τσουμέρκοις τοῦ κ. Ἀμβράζη, ὁ ὑποφαινόμενος ἀπελιπισθεὶς νὰ ἐφεύρω μηχανὴν τινα πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀνύχων, καὶ σκοπὸν προτιθέμενος νὰ διαπραξῶ ἀξιόποιον τινα πράξιν, ἀπεφάσισα νὰ δεχθῶ τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ γράφω τὰ θεατρικὰ δελτία τῆς ἐφετεινῆς περιόδου διὰ τὸ Μὴ Χάνεσαι, δούς ἐνώπιον τῆς συντάξεως αὐτοῦ τὸν ἐπόμενον ἔρκον.

«Ὅρκίζομαι περιφρονῶν τὴν Λογικὴν, τὴν Γραμματικὴν καὶ τὴν Σύνταξιν (πλὴν τῆς συντάξεως τοῦ Μὴ Χάνεσαι) νὰ γράφω ἐν θεατρικῶν δελτίων καθ' ἑκάστην νέαν παράστασιν τῶν θεάτρων Ἀπόλλωνος καὶ Ὀλυμπίων, ἄνευ ρόβου καὶ ἄνευ πάθους (ἐκτὸς ἐλαφρῆς καταρροῆς), ἄνευ ἐννοίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ μετὰ λογοπαιγνίου, καθ' ὧν ἀποδοκίμει ἀνίσχυρος πᾶσα ἀπόφασις τοῦ Ἰατροσυνηδρίου. Ἔστω μοι βοηθὸς ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διουθυνητῆς τῆς Ἀστυνομίας».

Εἰς πίστωσιν ἐπιτιμῶν μου ἐν ποτήριον ζύθου ἐγγυαρίου, καὶ συνταραχθεὶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἔδραμον εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα περὶ μέσας νύκτας καὶ ὑπέδραμον τὴν ἐξῆς φωτεινὴν ἰδέαν, ὅτι ἂν θέλωσι νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν ἀδεσπότην κυνῶν τὸ ταχύτερον, ἂς διατάξωσι τοὺς κλητῆρας νὰ προσκαλῶσι τοὺς συνκνωμένους εἰς τὰς ὁδοὺς ἀδεσπότης κύνας εἰς

τὰ ζυθοπωλεῖα καὶ νὰ κερνώσιν αὐτοὺς ἀνὰ ἐν ποτήριον ἐγγυαρίου ζύθου. Μετὰ ἕνα μῆνα δὲν θὰ ἀκούεσθε οὐδέμια ὕλακῃ ἐντὸς τῆς πόλεως, εἰμὴ ποὺ καὶ ποὺ καμμια ἐντὸς τοῦ γραφείου τῆς Παλιγγεσεῖας, ἐνώσῃ δὲν ἀναχωρεῖ ὁ κ. Μαυρογιάννης διὰ Μυσακλίαν.

Ὁ Κώδων τοῦ Ἐρημητηρίου σημαίνων ἀπὸ τινος καιροῦ θορυβωδῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ προγράμματα, καλῶν τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐξύπνησε καὶ ἐμέ. Ἐλαβον μετ' ἐμοῦ ἐν ἐφάπλωμα, καὶ δέκα ὀκάδες καυσόξυλα ὡς προμήθειαν καὶ ἐκίνησα. Ἐσεκέρθη ἂν ὠφελον νὰ μεταβῶ διὰ τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου καὶ εἶδα ὅτι δὲν ἔφερον ἀρκετὸν ὄπλισμόν, διότι τὸ μόνον κλειδίον τοῦ δωματίου μου δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μοὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην, εἰς τὴν ἐξ ἐφόδου κατάληψιν τῶν ἀμαξῶν, τὸσον δὲ κατελιγμένον ὑπὸ τῶν ρεμβασμῶν ἤμην ὥστε μόνον ὅταν ἔφθασα πρὸ τῆς θύρας τοῦ θεάτρου, ἐνόησα ὅτι εἶχα δεκαπέντε λεπτὰ εἰς τὴν τσέπην περισσώτερα καὶ ἐν ἔτος εἰς τὴν ράχιν. Τὰ αὐτὰ πάντοτε τὰ αὐτὰ φῶτα εἰς τὴν θύραν, οἱ αὐτοὶ κλητῆρες, ὁ αὐτὸς ρόβος τῆς καταπλακώσεως ὑπὸ τῶν ἀμαξῶν, ὁ αὐτὸς Ζούνης ἀπέναντι, ἡ αὐτὴ Ἀυδὴ παρακάτω, τὰ αὐτὰ ὠραῖα λαγαρωτὰ τῆς καρέλλας ὀλοτρόγυρα' ἐνόμιζον ὅτι ἦτο συνέγεια τοῦ περυσίου, ὅτι δὲν ἐμεσολάβησε τὸσον μακρὴν χρονικὸν διάστημα. καθ' ὃ μὰς ἐπεσεκέρθη ὁ τύφος, ὁ Δὲ Κῆστρος καὶ οἱ βουλευταὶ τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἐν τοιαύτῃ ἀλλοφροσύνῃ διατελῶν ἐξέλαβον ὡς Κιαραμόντην ἕνα τελωνοφύλακα καθήμενον ἡσύχως καὶ ραφῶντα τὸν κερκίλιν του. Ἰσταμαι εἰς μίαν γωνίαν, βλέπω τὸ πολυάριθμον κοινόν, εἰς ὃ ἐπικρατεῖ κυρίως τὸ ἀνδρικὸν φύλον καὶ ἀνεκμῶν.

Εἰσερχόμεθα. Ὁ Γιώργος ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ γελῶν καὶ πῆρξεν αὐτοῦ τρεῖς τέσσαρες ἄλλοι φίλοι, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ῥάλλης, θορυβοῦντες καὶ καταγινόμενοι νὰ δέσουν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ Γιώργου.

Οὗτοι ἐμπαίζοντες τὸν Κώστα τὸν εἶχον ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ φαρμακεῖον πείσαντες αὐτόν, ὅτι ὁ Γιώργος ἦτο σπουδαίως τραυματισμένος, κατεγίνοντο δὲ ἤδη ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του νὰ τοῦ τὸν παρουσιάσουν ὡς νεκρόν. Ἐτοποθέτων τὰ κεριὰ, ἅτινα ἐκ τῆς διαδηλώσεως εἶχον, ὅτε κατέρησε ὁ Κώστας, ἐλευινὸς καὶ τρισάθλιος, σὲ κικὸ χάλι καὶ καταντία.

Τὸ κπέλο του ἦτο κλοσοπατημένο, τυλιγμένον στὰ χῶματα, κατακλωμένο, μὲ ξεσχισμένον σουρτοῦκο καὶ μὲ μούτρα σπασμένα. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὸν ὑποδέχοντα πάντες πνιγμένοι εἰς ἀστεῖους γέλωτας.

— Τί ἐπαθες, ταλαίπωρε, τὸν ἐρωτοῦν δι' ἐνὸς στόματος.

— Τί νὰ πάθω; Δὲν μὲ βλέπετε; Μ' εἰδερὰν χωρὶς νὰ φταίω. Ἐπῆγα νὰ φέρω νερὸ γιὰ νὰ ξελιγοθυμῶσῃ τὴν Ἐλένη, ποῦ εἶχε λιγοθυμῆσει στὸ δρόμο, κ' ἐκεῖνος ὁ κερκτᾶς ὁ μπακαλῆς μοῦδωκε λάδι. Στὸ γυρισμὸ ποῦ τοῦ τὸ πῆγενα πίσω τρεχάτος, βρῖσκαται ἕνας μασκαρᾶς μπροστά μου, τσουγκρίζομεν μούτρο μὲ μούτρο, πέφτει ἐκεῖνος ἀπάνω μου, πέφτω ἐγὼ ἀπάνω του καὶ χύνεται τὸ λάδι καὶ στοὺς δύο ἀπάνω μας. Δὲν πρόφθακα

νὰ μιλήσω καὶ μ' ἀρχίζει στῆς κλοσοαῖς, ποῦ τοῦ ἄλασσα τὰ ρούχα, μοῦδωκε, μοῦδωκε, ποῦ μὲ λύσσαξε. Πῶς ξεμπέρδισα ἀπὸ τὰ χέρια του δὲν ξέρω οὔτε ἐγὼ.

Μόλις τοὺς γέλωτας συγκρατοῦντες:

— Αἱ περαστικᾶ, τῷ εἶπομεν, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Ἐλα τὴν μέσα νὰ ἴδῃς τὸν κακὸμοιρο τὸ Γιώργο ποῦ εἶνε πεθαμένος.

Εἰσερχόμεθα καὶ βρῖσκομεν τὸν Γιώργο χειροπόδαρα δεμένον καὶ προύμυτα ἐπάνω στὸ κρεβάτι. Εἶχε λάθει αὐτὴν τὴν θέσιν γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ γέλωτα.

— Καὶ πῶς τὸν ἔχουν ἀπίστομα; ῥωτᾷ διαπορῶν ὁ Κώστας.

— Ἐπειδὴ ἦτο μαρόνος καὶ τοὺς μαρόνους τοὺς θάπτουν ἔτσι, ἀπαντᾷ ὁ Ῥάλλης.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ ὁ τελευταῖος ἀσπασμός;

— Ὅλ' τὸν φιλοῦν στὰ ὀπίσθια.

Ὁ Γιώργος μὴ δυνάμενος νὰ βιστάξῃ πλέον ἤρξατο νὰ γελᾷ, εἰς δὲ τὰς κινήσεις τοῦ σώματός του ὁ Κώστας ἀνεθύσσε:

— Νὰ, νὰ, ἀρχίζει νὰ ζωντανεύῃ.

Ὁ Γιώργος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατήσῃ ἐαυτὸν ἀνακηδᾷ τῆς κλίνης πάντοτε γελῶν.

Τὸν βλέπει ὁ Κώστας. Μπήγει τῆς φωνᾶς.

— Θεοῦλί μου, βρηκολάκιασε!

Τρέχει πρὸς τὴν σκάλαν. Κατόπιν του ἡμεῖς. Φωνάζει ὁ Κώστας. Μουγκρίζομεν ἡμεῖς, ἐκ τοῦ γέλωτος.

Ἐπόθεσις. Ὅσοι γινώσκετε τὴν ὑπόθεσιν τῶν Δραγῶν καὶ τοῦ Βίλλαρ, γινώσκετε καὶ τὴν τοῦ Κώδωνος ὅσοι δὲν τὴν γινώσκετε, καλλίτερον νὰ μὴ τὴν μάθητε, καὶ προτιμότερον ν' ἀναγνώσθη τὴν Πάνθειαν τοῦ Ἀντωνιάδου. Πρωταγωνιστεῖ εἰς κώδων, ἔχων τὴν παράδοξον ιδιότητα νὰ κρούεται αὐτομάτως ὁσάκις ἐγγαμὸς τις γυνὴ τοῦ χωρίου, λάβῃ τὴν ὄρεξιν νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς προμετωπίδος τοῦ συζύγου· ἂν ὁ κώδων οὕτως εὐρίσκατο ἐν Ἀθήναις, ὄλοι θ' ἀπεθνήσκομεν ἐκ τῆς ἀϋπνίας, διότι οὐδένα θὰ ἄφινε νὰ κοιμηθῇ ἀκαταπαύστως κρούμενος. Ἐπειτα ἔρχεται εἰς ἵππος, μὴ φαινόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἰμὴ δι' ἀντιπροσώπων, ἀλλὰ παύων σπουδαῖον ῥόλλον. Φαντάσθητε ὅτι ἡ μονωδία τῆς γυναικὸς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει

Galoppa Galoppa veloce destriero

καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ἐρωτικὴ δωδιά μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ὀξυφώνου, βασιζέται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἵππου. Ὁ ὀξυφώνος τονίζων τὴν ὠραιότεραν μελωδίαν καὶ τὴν χεῖρα φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας λέγει

ma il caval non c'era più

ἦτοι «ὁ ἵππος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ»! Προσθέσατε ἂν θέλετε εἰς ταῦτα καὶ εἰκοσάδα παραλυτικῶν δραγόνων κινουμένων ἐπὶ σκηνῆς διὰ βουλεύου καὶ θὰ ἴδῃτε, ὅτι τὸ μελωδράμα εἶνε κτῆμα ἀναφαίρετον τῆς ἵππικῆς ἐταιρείας, δυνάμενον νὰ παρασταθῇ ἐντὸς τοῦ πρώτου παρατυχόντος σαύλου, ἔστω καὶ ἂν οὗτος ἦτο τὸ Βουλευτήριον. Ἡ μουσικὴ ἔχει μὲν γλυκύτητα καὶ μελωδίαν ἐν μέρει, ἀπαντῶνται δ' εἰς τὸ μελωδράμα τινὰ καλὰ μέρη, οἷον ἡ μονωδία τῆς γυναικὸς, τὸ finale τῆς β'. πράξεως καὶ τὸ brintisi τοῦ βαρυτόνου· ἀλλ' ὁ μουσικὸς χρωματισμός του εἶνε ἀσθενής, ἀσκοπος καὶ ἐν πολλοῖς ἀνόητος. Πολ-

λαχοῦ ἢ δρᾶσις καὶ ἡ μουσικὴ ὑπομιμνήσκουσι σκηνῆς ἄλλων μελωδραμάτων. Μία σκηνὴ ἐν τῇ γ'. πράξει καθ' ἣν ὁ Ἐρρίκος (ὀξυφώνος) ὀργίζεται κατὰ τῆς Ρόζας (ὕψιφώνου) ὑπενθυμίζει τὴν γνωστὴν σκηνὴν ἐν τῇ γ'. πράξει τῆς Τραβιάτας, ἀλλὰ τὴν ὑπενθυμίζει ὅπως ὁ Δουζίνος ὑπενθυμίζει τὸν Δημοσθένη. Ἐν γένει τὸ μελωδράμα εἶνε ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, στιχομυθῆν ὑπὸ Βιζινηνοῦ καὶ μουσομυθῆν ὑπὸ τινος κτηνιάτρου.

Κατηγορούμενοι. Ἡ prima κυρία Tamburrini ἀγγλὴς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν προφορὰν, γεννηθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἰσοῦς Συμμαχίας, ὑψηλὴ, πρόων ξανθὴ, λευκασμένη ἀπὸ μετώπου μέχρι ποδῶν ὡς οἰκίσκος τῆς ὑδραϊκῆς συνοικίας, μὲ ὀρθαλοὺς μὴ υποπίπτοντας εἰς τὴν ὄρασιν. Ἄδει τὸσον σπαρακτικῶς ἐνίοτε, ὥστε σοὶ ἔρχεται ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα νὰ σπύσης εἰς τὴν μαῖαν νὰ τὴν προσκαλέσῃ ἐν τάχει, διότι ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμος. Ὁ ὀξυφώνος, πρῶτος κἀλφας ὑποδηματοποιεῖου, γινώσκει νὰ κολυμβᾷ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν μεθοδικῶν κινήσεων τῶν χειρῶν του, καλεῖται Σέριος, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ὀνόματός του. Ὁ βαρυτόνος λέγεται Κορώνος καὶ εἶνε ἡ κορωνὴ ὄλων αὐτῶν τῶν κορωνῶν· φαίνεται ἐμπορομεσίτης Χίος μὲ φθοροῖτας, καταταχθεὶς εἰς τὸ ἵππικόν ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας· ῥέγγει διαρκῶς ὡς κρουολογημένος· οἱ καθήμενοι παρὰ τὰ θρανία τῆς ὀρχήστρας διατείνονται ὅτι ψάλλει ἐνίοτε, ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν τοιαύτην ὑπόνοιαν. Συνένοχοι αὐτῶν εἶνε ἡ μεσόφωνος κυρία Artelli, νῆσσα καλοθρεμμένη, δικτηρούσα ἐν τῷ ἄσματι τὴν συνθήειαν τοῦ ὀρνιθῶνος· ὁ κωμικὸς Ἀλόης, οὗ οἱ ἀστεῖμοι ἀποδοκίμουσι πικροὶ ὡς τὸ ὀμῶνυμον ἄνθος· οἱ χοροὶ ἐπικινῶνται, ὡς οἱ χοροὶ τῶν ζυθοπωλείων κατὰ τὰς Ἀπόκρεω καὶ ἡ ὀρχήστρα ἀραιὰ ὡς οἱ πολιτικοὶ φίλοι τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Πεσιτήρια. Αἱ μουσικαὶ note, αἰτινες εὐρέθησαν σφαγμένοι εἰς τὰ πέριξ τὴν ἐπαύριον καὶ τινες πνιγμένοι ἐν-

Βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα. Πίσω του ἡμεῖς. Τρέχει, τρέχομεν στὸν δρόμο. Σηκόνεται ἡ γειτονία στὸ ποδάρι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νὰ καὶ ὁ Παρρασκευαῖδης ἀνερχόμενος, νὰ μὰς φέρῃ τὰ νέα.

Βλέπει ὁ Κώστας τὸ κολοσσαῖον ἀνάστημά του εἰς τὸ σκότος καὶ τὸν πέρνει ὡς φάντασμα.

Φωνάζει:

— Κύριε ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστέ, σῶσον τὸ πλήρωμά σου καὶ τελευταῖον ἐμέ. Φτοῦ, φτοῦ, ἐξορκίζω σε, Σατανά, Βελζεβούλ, Ἐωσφόρε.

Ὁ Παρρασκευαῖδης ἐκ τῆς φωνῆς γνωρίζει τὸν Κώστα. Στέκεται. Ἀνοίγει τὰς δύο χεῖράς του ὡς πτέρυγας. Τοῦ κόπτει τὸν δρόμο. Τὰ χάνει ὁ Κώστας. Κάμει νὰ στρίψῃ ἀριστερὰ. Προτάσσονται τινὲς ἐξ ἡμῶν. Στρέφει ἀριστερὰ. Ἄλλοι ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ δυστυχὴς εἶχε ρηθῆσι πλέον εἰς τὸ ἐπακρον τοῦ φόβου, ἐρ' ὃ καὶ στεντορία τῇ φωνῇ ἤρξατο κραυγάζων:

— Φαντάσματα, φαντάσματα! Μ' ἐφαγαν, μὲ μισέφαγαν. Στὰ ὄπλακα! Περίπολοι, κλητῆρες, ἀστυνόμοι, φαντάσματα, βρυκόλακες. Ἄει, ἄει, μάνα μου, μανοῦλά μου. Ἄει, ἄει! Σταυρὸ βοήθα με. Μάνα μου, μπαρμπάγιουκιδες. Ἄει, ἄει. Πάω, πθανα, δὲν εἰμαι πλέον ζωντανός. Μὲ ἔπραν οἱ διαύλοι. Φαντάριδες. Περίπολοι. Στὰ ὄπλακα! . .

Φαντασθᾶτε τι ἐγένετο στὴ γειτονία. Γνωρίζετε τὸν τοῖς πᾶσι γνωστὸν φίλον Δακλωνᾶ, τὸν

οἶον τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς χωροφυλακῆς κ. Δακλωνᾶ, ὅταν τὸν πιάνουν τὰ δαιμόνια του τι χαλασμὸ Κυρίου κάμει εἰς τὴν παρὰ τὴν Νεάπολιν συνοικίαν του; Πῶς ἀναστατώνει τὸν κόσμον; Αἱ, τὸ ἴδιο ἔφτειασε καὶ ὁ φίλος μας Κώστας.

Τοὺς ἐσῆκωσεν ὄλους στὸ πόδι, ὡς προεῖπον. Καὶ ἔδλετες μετὰ πατάγου ν' ἀνοίγωνται τὰ παράθυρα καὶ ἡ πόρταις.

Ἄλλοι εἶχον ἐξέλθει μὲ σάβρακο καὶ τὰ κεντὰ των ποικαιμίσια, ἄλλοι μὲ κᾶτι ἀρχαιολογικὰς βομπτεκᾶμαρες, ἄλλοι μ' ἕνα παπούτσι ἢ μὲ τῆς κάλτσας μόνον, ξεσκουφωτοὶ, ξεκάλτωτοὶ, μὲ νυκτερινούς σκούρους ἄσπρους στὸ κεφάλι τὰ γερούντια.

Ἡ δευτέρα σειρὰ τῶν γυναικῶν παρίστα ἀξιοθεκτώτερον θέαμα.

Ἄλλαι ἦσαν ξετραχήλοτες, συγκρατοῦσαι πρὸς τὰ ἐμπρὸς τ' ἀνοικτὰ νυκτερινὰ ποικαιμίσια των, — καὶ ἦσαν αὐταὶ αἱ παρθένοι — ἄλλαι μὲ μακρὰς ποικαιμίσιας μὲ μισὰ μανίκια — αἱ πανδρεμμένοι — ἄλλαι βιστοῦσαν στὴ μέση τὰ λυμένα μεσοφῆρια των, ἄλλαι εἶχον τὰ μαλλιά ἐξπλεγμα καὶ ἄλλαι ἐφόρου τὸν ἄστρον νυκτικὸν κεφαλόδεμον, ὅστις τὸσον ἀσχημίζει καὶ τὰς ὠραιότερας γυναικῆς.

Τὰ γράδια παρίστουν τραγικώτερον σκηνὴν. Εἶχον πεταχτῇ μὲ τῆς βράκες των ἐκεῖναις τῆς ἀνετολίτικες ποῦ μοιάζουν σὰν τούρκικα χανουμικὰ σαλ-

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΩΡΩΠΩΛΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΓΚΑΣ,
(Ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Ἄνανᾶς, ὁ περίφημος ἀρωματικός καρπός.
Φρίουλα, ἡ μεγαλειτέρα καὶ εὐωδιστέρα εἰς ὅλας
τὰς Ἀθήνας.
Κεράσια, τὰ ζωντανώτερα καὶ γουστικώτερα.
ΑΠ' ΤΟ ΚΟΝΤΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΚΑ.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παρά ταῖς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Δεοῦ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ.

Εἰσιτήριο λουτροῦ λεπτά **40**
Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελῆς,
χειρόμακτρον **20**

Τὰ μικρότερα τῶν **6** ἐτῶν **παιδιά** γίνονται δεκτὰ
δωρεάν, ὅταν συνοδεύονται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

ΚΥΡΙΑΙ ! ΚΥΡΙΑΙ !

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ Ο ΣΩΤΗΡ
(Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 90).

ΕΦΕΡΕ

διὰ σᾶς ἐξ εἰδικῶν Καταστημάτων τῆς Εὐρώπης.

Καλύπτρας ἐκ καουτσοῦ διὰ τὰ Λουτρά.

Πέδιλα ἐκ καουτσοῦ διὰ τὰ Λουτρά.

Ζώναι κοιλίας, ἀπὸ μαλακώτατο σατέν ἐκτάκτου πολυτελείας.

ΔΙΑ

ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Καυτηροφόρα ἐν θήκαις ἐπαργυρωμένας.

Τριπλᾶς τριγωνικᾶ, ἀκίδας, διὰ παρακεντήσεις.

ΕΤΙ

Ἰατρικῶν ὀργάνων ἐκ καουτσοῦ τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν
ὀδοντοψήκτρας περιφήμους διὰ τὴν ὑγείαν.

ΜΕ ΤΙΜΗΝ ΟΛΙΓΩΤΕΡΑΝ 20 ο)0

ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟΝ-ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
(Κάτωθεν τῆς Μεγάλης οἰκίας Μελᾶ, Ὁδὸς Αἰόλου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΡΟΣΦΑΤΑ :

εκτὸς τῶν ἄλλων εἰδῶν καὶ τὰ ἐξῆς :

Lait d' Iris.—Lait antephélique (κοινῶς διὰ τὰς πανάδας τοῦ προσώπου). Eau de Lys, Poudre de Véloutine, καὶ Crème Impératrice. (Ch. Fay).—Eau Allemande (Gastellier).—Poudre καὶ eau dentifrice (M. Botot).—Vinaigre de toilette (Jean Vincent Bally)—Poudre dentifrice καὶ Vinaigre de Toilette (Société hygiénique).—Eau de Cologne (Guerlain).—Βαφαὶ τριγῶν (Dr. Richards).—Crème Pompadour.—Crème de Lys.

Πᾶσαι αἱ συλλογαὶ ἀρωμάτων τῶν εἰδικῶν ἀποθηκῶν *Athinson, Violet* καὶ *Pinaud*.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ.

Διότι εἶναι ὅλα πρόσφατα.

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ
ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΓΕΥΣΙΝ.—ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.—ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Κεντρικῇ ἀποθήκῃ, Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).